

Poštnina plačana v gotovini.

Posamezna številka 50 p.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto III.

1933.

Štev. 10

Pridi, Sveti Duh, napolni srea svojih vernih in užgi v njih ogenj
svoje ljubezni.

Sveta birma

Dober otrok se birme veseli iz celega srca. Pri sv. krstu je postal božji otrok in njegovo ime je bilo zapisano v nebeško knjigo. Čeprav vdihava zemeljski zrak, je njegovo življenje bolj v nebesih kakor na zemlji. Saj se hrani z rajsko jedjo, z Jezusovim presvetim Telesom in njegovo predragoceno Krvjo. Kako ga zato zavidajo hudobni duh in hudobni ljudje in bi ga nad vse radi odtrgali z nebes. V tem boju pa mu je potrebna moč.

To moč mu daje Sveti Duh v zakramentu sv. birme. Ali se vi, ki boste letos prejeli ta zakrament, zelo veselite moči, ki bo prišla v vaše duše? Ali se na sv. birmo skrbno pripravljate? Kakšne žrtvice ne bi bile napačne. Lahko bi potem rekli Zveličarju: »Poglej, Gospod, nekaj pa že prenesem.« Opravljajte devetdnevnic v čast Svetemu Duhu, podobno, kakor so storili apostoli v dvorani zadnje večerje, ko so pred binkoštnim praznikom devet dni preživeli v molitvi. Ti pa moli vsak dan molitev »Pridi Sveti Duh«!

Nihče si ne sme domišljati, da mora imeti za birmo belo obleko; Sveti Duh pride najraje k tistemu, ki ima čisto in nedolžno dušo. Svetemu duhu je vseeno ali se peljete v cerkev k sv. birmi v avtomobilu ali v cestni železnici ali v kočiji ali greste peš. Prepričan sem, da podeli Sveti Duh največ milosti onemu dečku in oni deklici, ki imata v svojem srcu sveto hrepenenje po tem zakramentu in komaj čakata, kdaj jima bo škof položil roko na glavo.

Po sv. birmi se pa le odkritosrčno veselite, saj imate zdaj samega Svetega Duha v srcu. Če pa imaš tako visokega nebeškega gosta pri sebi, potem pa nikar ne sedi s starši in botrom ali botro cele ure v gostilni. Prosi starše, naj raje doma naredo majhno družinsko slavje. Popoldne pa obišči prav gotovo Jezusa v cerkvi in se mu iskreno zahvali za zakrament sv. birme.

Če pa dobite v dar uro ali je ne dobite, je popolnoma vseeno. Tudi če bi ti boter podaril zlato uro z dragocenimi kameni, je to vse prazen nič v primeri z nebeškim darom, ki ga ta dan prejmeš — Boga Svetega Duha samega.

Angeli bi se pa bridko zjokali nad tistim otrokom, ki bi šel ta sveti dan v gledališče ali v kino in če bi čez mero jedel in pil. To bi bil pač žalosten pozdrav Bogu Svetemu Duhu. Prepričan sem, da se ne bo noben Lučkar, ki bo letos prejel sv. birmo, tako daleč izpozabil.

Sašek in njegove rože

Sašku je dal očka za god na vrtu majhno gredo. Komur je deček to gredo pokazal, je moral priznati, da je Sašek izvrsten vrtnar.

Zgodilo se je, da je prišel mimo Saškovega vrtiča celo grajski vrtnar, ki je strmeč obstal, ko je zagledal prekrasno razcveteno Saškovo vrtnico. Rekel je dečku: »Pobič, tvoje rože so tako lepe, da jih lahko pošlješ na razstavo.«

Sašek je razširil oči, saj niti vedel ni, kaj je razstava.

Moj sladki Jezus, daj da bo vzplamtel ogenj Svetega Duha tudi v
mojem srcu!

Tedaj mu pravi vrtnar:

»To je velik in širok cvetličnjak, kamor pošiljajo vrtnarji svoje najlepše cvetlice. Kdor je poslal najkrasnejšo, dobi v priznanje lepo darilo. Boš videl, Sašek, tvojo vrtnico bodo priznali za najlepšo.«

Deček je v zadregi zašepetal:

»Kako naj zavijem rože v papir in koliko naj jih pošljem na razstavo?«

»Nič naj te to ne skrbi,« mu odvrne vrtnar, ki je bil prijatelj dečkovega očeta in je imel Saška zelo rad. »Rad ti bom pri tem pomagal.«

Bilo je na dan svetega Rešnjega Telesa.

Saškova mamica je postavila, kakor vsako leto, tudi letos pred hišo oltar. Že par dni je spletala vence in delala šopke. Vsakdo je moral priznati, da tako lepo okrašenega oltarja ni bilo v vsej procesiji.

Sašek stopi k mamici in jo vpraša:

»Mamica, ali boš kmalu nehala krasiti?«

»Ni mi še dosti lepo,« odvrne mamica. »Poglej, tu v tej srebrni vazi sredi oltarja manjka še nekaj prav izredno lepih rož. Kje naj jih dobim?«

Sašek je zardel prav do čela, zakaj spomnil se je na svoje krasne vrtnice. Skrivnosten glas mu je šepetal v srcu: »Daruj jih Zveličarju!«

Povesil je glavo in je odšel. Ne, tega ne more storiti. Rože bo poslal vendar na razstavo. Sašek se je ugriznil v ustnico in je stisnil pesti; glas v srcu pa je bil močnejši:

»Kaj? Sašek, ni še dolgo, ko je stopil Jezus prvič v tvoje srce in se ti je popolnoma vsega daroval. In ti pomišljaš, ali naj mu pokloniš nekaj vrtnic? O Sašek, kje je tvoja ljubezen?«

Sašek je stopil h gredi. Rože so se mu nasmehnile, njemu pa je bilo neizrečeno težko.

Pa je bil Sašek hraber deček. Vzkliknil je: »Jezus mi je dal samega sebe, jaz mu dam svoje rože.« Stopil je k vrtnici in odlomil prav previdno pet prekrasnih temno rudečih rož.

»Tu jih imaš, mamica,« je vzkliknil, »Jezusu jih podarim.« In izročil ji je svoje rože. Pri tem je mamico veselo pogledal, čeprav se mu je blestela na trepalnici svetla solza.

»Veš, mamica, v začetku mi je bilo zelo težko, zdaj se pa veselim. Tako rad jih izročam Zveličarju.«

Mati je bila zelo vesela. Poiskala je klop, na katero je stopil Sašek, ki je smel sam vtakniti v vazo svoje prelepe rože.

Kako srečen je bil Sašek tedaj, ko je videl, da je postavil mašnik monštranco tako, da so se je njegove rože dotikale. Tedaj so pač rože povedale Jezusu, kakor ga ima Sašek rad.

Po svetem obhajilu

V radosti sije mi vsa duša,
in v sreči jasni vsa žari.
Če v srcu mojem biva Jezus,
ki kaže pot k popolnosti.

Najlepše cvetke predenj nosim,
ki vesna v srcu jih budi;
in z njimi srčni dom mu venčam,
da ves le zanj kot vrt dehti.

Noben oblak naj ne zakrije
mi v srcu mojem Jezusa.
Njegova milost naj me vodi
do cilja večno lepega.

Sonja

Prijateljski pogovori o sv. maši.

Po knjigi »Entretiens familiers sur la s. messe« Fr. Metod Turnšek
S. O. Cist.

Najdragocenejši dar.

Mala triletna Olgica se vsak večer od svojih dragih poslovi, izpije mleko, si umije roke in gre z mamo v svojo sobo. Tukaj padeta na kolena pred sv. Jezusovo podobo in molita. Mama naprej, Olgica za njo. »Gospod Jezus, usmili se papana, usmili mame, babice, dedka, bratov in sestre in mene... in... mene...« In potem še Olgica tiho pošepče: »...in moje punčke in moje racke...« Nato gre Olgica spat.

Pa še eno molitev zna Olgica. Veste katero? Začudili se boste! In vendar je tudi to molitev. Olgica je namreč tako srečna, da dobi od mame dostikdat sladkorčkov. Pritrga si dva, tri in jih nese Jezusu. »Ljubi Jezus, sladkorčki! Na! Rada Te imam.« Tudi to molitev - daritev zna Olgica.

Da, dragi prijatelji, tudi daritev, pa naj bo še tako majhna, tako skromna, je molitev, če jo le prineseš Bogu z ljubečim srcem. Kaj ni tudi Abel v Stari zavezi daroval Bogu jagnjeta, najlepša jagnjeta svoje črede in s tem počastil Boga? In Noe je stopivši iz ladje postavil oltar ter da-

roval Bogu. Tudi Salomon je ob posvetitvi templja daroval dvaindvajset tisoč goved in stodvajset tisoč ovac! ... Čudite se tako velikemu številu žrtev? A vendar kaj so vse te žrtve v primeri z božjo žrtvijo, z božjo daritvijo Jezusa Kristusa? Bile so samo predpodoba daritve nove zaveze, te edinstvene in neskončno čiste daritve, ki se daruje na naših oltarjih. Kristus moli tu svojega nebeškega Očeta na popoln način. Pridružimo se Mu! Kolika čast moliti Boga na Jezusov način!

Otrok, ki je prejel pri sv. birmi Svetega Duha, govori drugim otrokom o lepoti sv. vere in o svoji veliki sreči, ki je je deležen na dan sv. birme.

Glejte! Kako bi bili vi srečni in ponosni, ko bi mogli pokloniti kralju kako lepo darilo v znak svojega spoštovanja. Toda vsak dan morete storiti dosti več kot kaj takega; s sv. mašo lahko darujete dobremu Bogu, ki je neskončno vzvišenejši od vseh kraljev zemlje, daritev, ki mu je silno všeč, ki je Njega vredna: Njegovega preljubega, ljubljenega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa.

»Sv. maša, je dejal oče Eudes, je nekaj tako velikega, da bi bilo potreba treh večnosti, če bi jo hoteli vredno darovati. Prva, da bi se pripravili nanjo, druga, da bi jo darovali,

tretja, da bi se zanjo dostojno zahvalili.« — Toda ker je to nemogoče, skrbimo za to, da se bomo združili s preblazeno Devico Marijo: prosimo jo zaupno, preden se napotimo k sv. maši, da bi imeli njeno pripravljeno srce. Nihče ni bolje prisostvoval Jezusovi maši — kot Marija. Ker je ona Srednica vseh milosti, nam bo gotovo izprosila tudi milost, da bomo vredno darovali daritev sv. maše. Primerno je, da se nanjo obrnemo: Marija, naša ljuba Mati, pomagaj nam, da bomo pri sveti maši vedno z globoko pobožnostjo v srcu!

Najlepša si vedno

V neskončnih daljavah, kjer zvezde blestijo,
in v sinjih višinah gora;
pa tam, kjer na nebu se sončece sveti,
sem tebe iskala, nebeška Gospa.

Pri zvezdah sem našla te zvezdo blestečo,
ki ljubko smehljaš se v dolino solzá.
O sveta Devica najlepša si zvezda,
v ljubezni si višja od sinjih gorá.

Pred tvojim obličjem še sončece gine,
in svetli ugaša, toplotni mu žar.
Pred tabo najlepša nebeška Kraljica
le majhna je sieherna zemeljska stvar.

Sonja

Usem birmancem!

Dan sv. birme naj vam bo svet. Nad vse se prizadevajte, da ta dan ne boste storili nobenega greha. V mesecu juniju izpolnajte „Jezusove dneve“ še prav posebno goreče z iskreno prošnjo, da bi ostal Sveti Duh v vaših srcih vedno s svojo milostjo.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Konec.)

»Gospod sodnik ni tak človek, da bi se lagal!« se vtakne Drago, ki se je bil umaknil v mračen kot, pa ga je Mišmaška šele zdaj zapazila.

Ko začuje Dragotov glas, se Mišmaška zasuče na peti in krikne od groze.

»Joj, gorje mi! Že zopet je tu môra mojega bednega življenja! Le kako je mogel uiti! Takoj ga spravita nazaj! Če ga sprejmeta pod streho, si bosta nakopali celo trumo vil! Spodita ga! Brž, brž! Ne morem ga videti!«

Mana: »Pomirite se, teta! Saj ne pojde k Vam, tudi če bi ga hoteli. Gospod sodnik ga je dal meni v varstvo in jaz sem zanj odgovorna.«

Mišmaška: »Kako ga bosta pa preživljali?«

Mana: »To je moja skrb, ne več Vaša.«

Drago: »Sami dobro veste, teta, da imate spravljenih mojih petdeset tisoč dinarjev. Ta denar boste dali zdaj Mani, ki je postala moja varhinja, pa bomo vsi trije živeli v tej hiši.«

»Zločinec! Lažnik!« vikne Mišmaška, ki jo je razburjenje zopet jelo dušiti. »Mana, ne verjemi mu! Hčerka ljuba, ne poslušaj ga!«

Mana: »Oprostite, teta! Vem, da fant resnico govori! Saj sem mu jaz sama povedala. In zdaj, ko ste to stvar sprožili, se tudi spomnim, da sem o tej reči s sodnikom govorila. Mislim, da ste me prav to hoteli vprašati, ko ste stopili v sobo.«

Mišmaška: »Nesrečnica! V grob me boš spravila! Saj ne morem ničesar vrniti, ko ničesar nimam!«

Mana: »To mene nič ne briga! Stvar bosta uredila sodnik in odvetnik.«

Mišmaška: »Odvetnik! Kaj govoriš o teh nesramnih ljudeh! Saj vedno samo obsojajo! Prav pri vsaki tožbi koga obsodijo! Jaz nimam ničesar! Verjemita mi, dragi, ljubi nečakinji! Usmilita se me, uboge vdove! Drago, dobri moj Drago, potegni se zame! Pomisli, da sem te dolga tri leta imela pod streho, te hranila, oblačila!«

Drago: »No, veste kaj, teta, velike hvale Vam za vse to nisem dolžan! Stanoval sem kakor v pasji uti, jedel kakor v ubožnici, obleko imel slabšo od berača, topli ste me vsak

Jezus govori: »Poglej, otrok moj, ti nisi edini na svetu, ki slediš rimskemu papežu, ki je moj namestnik na zemlji in ki ga vodi Sveti Duh.

Kristus trpi

Kristus na križu visi;
z glave mu teče kri.
»Kralj judovski!«

Groza ga je; ves je potr,
ve, da ga čaka smrt.
Ko ure je tri na razpelu trpel,
na gori je Golgoti veter zavel,
so stresle se skale,
vode zabučale.

Jezus umrl je,
oči trudne zaprl je.

Jasna Župančič

dan, iz dolgega časa pa me poniževali in mučili! Očitali ste mi še tisti uborni kruhek, češ da sem berač, ki ga redite iz usmiljenja, zraven ste pa lepo vlekli obresti od mojega denarja in lagali, da nimate ničesar, pa vendar so Vam same obresti več nesle, nego vsi stroški, ki ste jih imeli z menoj! Mana in Julka sta revni in me ne moreta rediti brezplačno, zato je prav, da prevzame moja doto moja nova varhinja.«

Mišmaška sklene roki: »Če ti pa pravim, še enkrat pravim, da nimam ničesar! Kaj naj ti vrnem, ko pa nič nimam!«

Drago skomigne z rameni in umolkne. Mana pa z gnusom pogleduje na staro skopuljo, ki je sredi sobe padla na kolena in začela zopet za božjo voljo prositi, naj se je usmilijo.

Še bolj mučna pa je stvar postala, ko je vstopil mirovni sodnik, z njim pa oni stari gospod, ki ga je bil Drago skozi okno videl pri Mišmaški.

»Oho, oho, gospa Mišmaška,« reče sodnik zasmehljivo, »na kolenih pred nečakinjama? Kakšno hudobijo, kakšen zločin pa ste vendar zagrešili?«

Gospa Mišmaška je klečala kar naprej. Dobro je vedela, da govori ponižujoči in proseči položaj, v kakršnem sta jo zalotila njen odvetnik in sodnik, zoper njo, ker dokazuje, da je storila nekaj hudega. Joj in prav ničesar se ni mogla spomniti, kako naj bi svoje ravnanje opravičila!

»Gospa Mišmaška,« začne zopet sodnik, »čeprav nerad Vam moram reči, da je zdaj že skoraj dokazano, da ste si res prisvojili petdeset tisoč dinarjev, ki so last Vašega nečaka in varovanca Dragota Pleničarja in ki Vam jih je ob svoji smrti dal shraniti njegov oče; nič Vam ne pomaga, če še toliko tajite in prisegate!«

Mišmaška vedno bolj razburjeno in divje: »Ni res! Ni res! To je laž! Jaz nimam nobene pobove reči in mu ne dolgujem ničesar!«

Sodnik: »Pazite se, gospa! Imamo dokaze, ki govorijo zoper Vas, pisane dokaze!«

Mišmaška: »To ni mogoče! Jaz nisem ničesar napisala, vem da nisem!«

Sodnik: »Če boste še naprej tajili, bom moral vso zadevo izročiti sodišču in če boste obsojeni, bo to huda sramota! Pa tudi sodni stroški bodo še Vaše prihranke hudo skrčili!«

Gospa Mišmaška se začne valjati po tleh in kričati: »Moj denar! Moj ubogi denar! Naj se mi le kdo moje blagajne do-

takne! Dam ga obsoditi v pregnanstvo!... Pa je tudi dobili ne boste! Zastonj jo boste iskali!»

Sodnik: »Pomirite se, gospa Mišmaška! Saj nam ni za Vaš denar, ampak samo tistega hočemo, ki ni Vaš! Gospod Črnivec, bodite tako dobri in pojasnite gospe, kako ta stvar stoji!»

Gospod Črnivec zdaj izpregovori: »Gospa, dopoldne sem Vam prišel povedat, da sem pred kratkim prejel pismo, ki ste ga narekovali Vi sami in ki v njem govorite o petdeset tisočih dinarjev. Rekli ste mi, da je pismo predrzna paglavščina Vašega malega nečaka Dragota Pleničarja. Pravil sem Vam tudi o drugem pismu, ki mi ga je pisal ubogi fant. Opisal mi je v njem svoj bedni položaj in me zopet spomnil isto vsoto, češ, naj se obrnem na gospoda sodnika. Sirota se mi je smilila, zato sem Vas obiskal, da bi se sama pogovorila. Vi ste tajili. Gospod sodnik mi je pa dokazal, da ima fant prav, najprej z ustmenimi pričami, potem pa še s potrdilom, ki ste ga napisali Vi sami. Brez dvoma ste na to potrdilo že davno pozabili, zato Vas moram nanj spomniti. V potrdilu pišete, da ste od Dragotovega očeta prejeli petdeset tisoč dinarjev, da jih hranite za njegovega sina. Papir je rajnik izročil zanesljivemu človeku, zato ga imamo še zdaj; gospod sodnik in jaz sva ga videla. Zdaj pa še tole, gospa: Ko je Dragotov oče umrl, ste mi poslali petdeset tisoč dinarjev z naročilom, naj jih naložim na Vaše ime. Ali boste mogli sodišču pojasniti, odkod ste jih dobili, če trdite, da so tisoči Vaša last?»

Gospo Mišmaško so ti dokazi tako potrli, da ni odgovorila ne ničesar, ne ničesar videla ali slišala, kakor da je omamljena. Ko jo je pa sodnik zadnjič vprašal, ali hoče Dragotu vrniti njegovo glavnicco z obrestmi vred, ali pa se da morda rajši tožiti, kar jo utegne spraviti na beraško palico, se je začela tresti po vsem telesu. Vsa iz sebe in kakor izgubljena je komaj napol pri zavesti in s krvavečim srcem poiskala na želodcu skriti hišni ključ, ga pomolila sodniku ter komaj slišno zajecljala: »V skrinji... ključek... blagajna... rešite... skrijte vse!»

»Kje je blagajna?» je vprašal sodnik.

»V steni... za omaro...« Nato je bridko zaječala, zaprla oči in omedlela.

Sodnik je z g. Črnicem odšel na njen dom, da odpre blagajno in jo preišče. V skrinji sta našla ključek od blagajne,

toda težko je bilo najti blagajno, vzdano v steno in zakrito z omaro, ki je bila videti zelo težka. Kmalu pa sta zapazila, da ima kolesčke in zlahka sta jo odrinila. Odklenila sta torej blagajno in ko sta prišla do zadnjega predala, sta končno zaklad našla. Vložna knjižica z Dragotovim petdeset tisoči in zvitki cekinov so bili posebej, knjižica z dve sto tisoč dinarji Mišmaškinega imetja pa zopet posebej. Sodnik je pobral Dragotovo imetje, ga preštel, napisal potrdilo o prejemu in vzel še šest tisoč dinarjev v zlatu za obresti, ki so se natekle v treh letih. »Petnajst sto dinarjev pa pustim gospe Mišmaški za stroške, ki jih je imela zadnja tri leta z Dragotom, čeprav ga je stradala in trpinčila. Teh šest tisoč bova dala Mani za tekoče stroške, petdeset tisoč pa ji izročiva, ko bo tudi pred sodnijo proglašena za Dragotovo varhinja.«

Mišmaški pa so med tem brizgali vodo v obraz in počeli vsemogoče, da bi jo spravili k zavesti. Toda vse prizadevanje je bilo zaman. Zato so poklicali močnega konjarja, ki je pograbil nezavestno teto in jo nesel na njen dom. Tam so jo spravili v posteljo, pa poklicali župnika in zdravnika. Šele na večer se je Mišmaška zavedla.

Milost božja deluje.

Drago je pohitel drugo jutro k Mišmarški ki pa se ji je stanje vedno bolj slabšalo. Noč je bila grozna. Tudi župnika dolgo časa ni marala, ker ga je imela za roparja, ki ji hoče pobrati njene cekine. Šele potem, ko jo je dolgo mudil in ji očetovsko in ljubeznivo prigovarjal, ga je toliko spoznala, da sta opravila spoved. Ko je prišel Drago, je pa zopet divje kričala. Metka je bila čisto izmučena, konjar pa je glasno smrčal v naslanjaču, saj je prebdel vso noč. Ko je Dragotu čas potekel, je šel domov zajtrkovat in zamenjala ga je pri bolnici Marjana. Mišmaška pa je bila tedaj tako izmučena, da je zaspala.

Opoldne je Marjana prišla domov in rekla: »Teta je vedno slabša. Celih pet ur se niti ganila ni. Metka še vedno spi, zato sem jo pustila, naj se spočije, zbudila pa sem konjarja, in zato zdaj on pazi.

»Takoј po kosilu pojdem pa jaz k njej, da bosta mogla iti Metka in konjar kosit,« reče Drago.

Ko je Drago prišel na Mišmaškin dom, mu je bilo, kakor da je zašel med vojsko kralja Matjaža: Metka je spala, konjar

je smrčal kakor da žaga drva, bolnica pa je tudi tako trdno spala, da je ne bi prebudili tudi če bi s kanoni streljali.

»Usta ima napol odprta. To ne bo dobro, preveč si bo izsušila grlo. Treba ji bo dati nekaj krepčilne pijače, zato jo bom zbudil.«

Porinil je torej stol, da je zaropotal, napravil hrup z naslanjačem, z mizo, vrgel knjigo na tla: vse zastonj, Mišmaška se ni prebudila. Zato je stopil k nji in jo prijel za roko, a še isti hip odskočil, ko da ga je stresla elektrika in kriknil: roka je bila mrzla ko led! Drago posluša njeno dihanje, a teta tudi dihala ni več! Bila je mrtva!

»Mrtva! Za božjo voljo! Metka, konjar! Oo, joj-joj-joj! Teta je mrtva! Mrtva!«

Metka je planila pokonci in strmela zdaj vanj, zdaj v mrliča, čudila se pa ni preveč. Konjarja pa so komaj zbudili in rekel je: »No, saj sem vedel, da ne bo z njo nič.«

Dragota sta poslala, naj steče poklicat Marjano in sodnika. Sodnik je prišel, z njim pa še župnik in gospod Črnivec. V njuni navzočnosti je sodnik odprl vse predale, da bi našel Mišmaškino oporoko. Šele ko so preiskali blagajno, kjer je bilo še nekaj nad dve sto tisoč dinarjev gotovine, so izbrskali tudi papir, ki je v njem Mišmaška izrekala svojo poslednjo voljo: »Kakor sva se z bratrancem Pleničarjem dogovorila, imenujem za glavnega dediča vsega svojega premoženja njegovega sina Dragota, pod pogojem, da bom po očetovi smrti njegova varhinja in da prevzamem od očeta za Dragota petdeset tisoč dinarjev; obresti te vsote bom po svoji previdnosti porabljala v to, da ga šolam in z vsem oskrbujem, dokler ne postane polnoleten. Celestina Mišmaška, dne 12. julija 1740.«

»Vse premoženje podeduje Drago,« reče sodnik. Nato pa blagajno zopet zaklene in pravi: »Ključne bom spravil jaz, dokler ne bo Marjana imenovana za Dragovo varhinjo. Potem naj pa ona vse prevzame.«

Ko je Drago izvedel, da je naenkrat postal lastnik vsega tetinega imetja, je najprej vprašal: »Kaj bo pa za ubožce?«

Sodnik: »Dobili bodo to, kar jim boš hotel dati sam od sebe ti.«

Drago: »Potem pa dajte, gospod sodnik, kar tukaj gospodu župniku za reveže, kolikor se sme!«

Sodnik: »Drago, ne ti ne jaz ne moreva nič storiti. Šele Marjana bo lahko odločila, kaj narediti, ko postane tvoja varhinja.«

Ko so gospodje odšli, je Drago rekel Marjani in Julki: »Jaz bi naredil takole: Vse, kar je čez dvesto tisoč, damo ubožcem. Župniku bomo za popravilo cerkve odšteli pet tisoč, vsako leto pa za ubožce še tri tisoč. Metko bomo vzeli k sebi. Zajčevo hišo bomo popravili. H gospodu župniku se bom hodil učiti vsega, kar mi bo treba. Kupil bom tudi knjig in ...«

Julka: »Nehaj že enkrat, Drago!«

Drago: »Samo nekaj še: Največ premoženja bom pa porabil za nekaj, česar zdaj še ne povem.«

Julka: »Oho, kaj pa bo tisto?«

Drago: »Boš že o pravem času izvedela, ljuba Julka. Zdaj pa res še ne smem povedati.«

*

Drago se je izredno pridno učil. Gospod župnik je spoznal njegovo nadarjenost in je svetoval Mani, da ga pošlje v višje šole, kar je ta tudi storila.

Milost božja pa je v Dragotovem srcu delovala na čudovit način. Kakor prej, tako tudi kot dijak nikdar ni opuščal svojih vsakdanjih molitev. K sv. obhajilu je pristopal vsako nedeljo.

Želja, postati duhovnik je postajala v njegovem srcu vedno jasnejša. Drago je ostal seveda vedno vesel fant in tudi v dijaških letih je zaigral marsikomu kako okroglo; toda pri svojih šalah ni nikdar prišla preko njegovih ustnic nedostojna beseda in nobena napačna kretnja ni žalila lilijске čednosti njegovega srca. Drago, ta nepokvarjeni, a veseli fant, je uspeval v skrbnem Julkinem in Maninem varstvu kot najlepša božja cvetka.

*

Ko je zapel Drago v domači župni cerkvi prvo sv. mašo, sta zajokali Mana in Julka, polni najčistejšega veselja.

Isti dan je tudi razdelil svoje premoženje. Julka in Mana sta dobili vsaka svoj delež. Največji del pa je Drago naklonil misijonom. Razodel je zbranim gostom tudi veliko skrivnost, da bo odpotoval že čez par tednov kot misijonar na Kitajsko.

Lučkarji in Lučkarice, ki želijo imeti „Jezusove dneve“ za julij in avgust, naj sporočijo še ta mesec to uredniku, ki vam bo omenjene lističe poslal brezplačno.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Mariji Vogrin, učenki, Sv. Lenart. — Tvoja zahvalnica Ti je res prišla prav iz srca. Seveda oblika je še bolj neokretna. Le vadi se še in še. Dve kiticí, ki sta mi zelo všeč, danes priobčujem:

Hočem te častiti,	Vedno hočem biti
ljuba moja Mati,	verna hčerka tvoja.
V pesmici preprosti	Ti pa bodi vedno
hvalo tebi dati.	priprošnjica moja.

Prečastiti gospod urednik!

Ne zamerite mi gospod urednik, da Vas že drugič nadlegujem s svojo slabo pisavo. Zahvalim se Vam za »Serafinski koledar«, ki ste mi ga poslali. Igrico »Mučenec presvete Evharistije« bomo igrali 28. majnika. Jaz bom Meleager. Prav iskreno Vas povabim na to igro. »Listič »Lučka z neba« mi je zelo všeč. Vsak mesec jo že težko pričakujem, da jo prečitam. Toliko lepega in poučljivega nam pišete, da nas mora resnično enkrat ta list pripeljati v nebesa k presvetemu Zveličarju. Jezusove dneve tudi z vso vnešo izpolnjujem.

Prav lepo Vas pozdravlja

Jožef Šeruga, učenec V. razreda v Sv. Vidu pri Ptujju.

Odgovor: Igrico pogledat me je zelo veselilo, pa sem bil zadovoljan. Gotovo ste zelo lepo igrali.

Za misijone so darovali:

Iz Križevcev pri Ljutomeru:

Damiš Alojz 50 p, Belovič Franc 25 p, Markovič Jožef 1 Din, Lupša Jožef 50 p, Marinič Franc 1 Din, Vrbnjak Mirko 50 p, Kovačič Feliks 50 p, Pušenjak Jožef 1 Din 50 p, Bibianko Hinko 1 Din, Makovec Terezija 1 Din, Zamuda Angela 2 Din, Sonja Lebar 2 Din, Pučko Ivanka 2 Din, Makovec Marija 1 Din, Rožman Jožefa 75 p, Hren Marija 1 Din, Brumen Frančiška 1 Din, Reiter Jozefa 25 p, Zajdela Marija 75 p, Hrstovec Marta 50 z, Husar Terezija 2 Din, Hren Antonija 75 p, Nedeljko Franjica 25 p, Magdič Martina 50 p, Rožman Alojzija 25 p, Neimenošana 10 Din.

4. razred meščanske šole pri čč. šolskih sestrah 30 Din.

Iz Celja:

Znamke so darovali:

Kolbezen, dijak (Novo mesto), Jožefa Mahor (Šmarje-Sap), Ema Hrnc (Maribor), Malenšek Ivan, dijak (Novo mesto), Frančišek Končan, dijak (Ljubljana), Jožef Šeruga (Sv. Vid pri Ptujju).

Vsem darovalcem ključem: Bog povrni! Vse, kar storite za uboge paganske brate, storite Jezusu samemu.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 6 Din, za Italijo 3 L, za Nemško Avstrijo 1 Š. — Pri večji množini izvodov popust po dogovoru. Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizoston Sekovanič O. F. M. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljai.